

๒๐

อ านั ส ง สั ถ ว าย ง ำ

เราได้เห็นพระพุทธเจ้าผู้ปราศจากธุลีกิเลส

พองใสไม่มีหมอง ก็เลื่อมใส

ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจถวาย ก็ได้ถวายทานอย่างกะทันหัน

เพราะเหตุนั้น ผลแห่งบุญจึงสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์แก่เรา

อานิสงส์ถวายน่า

๑๗๕

วันคืนผ่านไป ได้นำพาสังขารร่างกายของเราไปสู่ความเสื่อมสลาย จากผมที่เคยดกดำเหมือนสีขนนกกระทาก็เปลี่ยนแปลงเป็นสีขาวรากับบุงฝ้าย ร่างกายที่เคยแข็งแรงสดชื่นแจ่มใสก็อ่อนแอไปตามกาลเวลาบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลายจึงดำรงชีวิตอยู่อย่างไม่ประมาท และตระหนักว่าคุณค่าที่แท้จริงของชีวิตและแก่นสารของชีวิต คือการสั่งสมบุญบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป จนกว่าบุญบารมีจะเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ กระทั่งสามารถทำอสังกิเลสให้หมดสิ้นไป เข้าสู่อายุตณนิพพานได้

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ติลกทักษิณวิมาน ความว่า

“อพุทธส์ วิรชํ พุทฺธํ

วิปฺปสฺสนนมนาวิลํ

อาสขฺช ทานํ อทาสี

เตน เม อิธมิชฺชมฺติ

เราได้เห็นพระพุทธเจ้าผู้ปราศจากอริกิเลส ผ่องใสไม่มัวหมอง ก็เสื่อมใส ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจถวาย ก็ได้ถวายทานอย่างกะทันหัน เพราะเหตุนี้ ผลแห่งบุญจึงสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์แก่เรา”

การทำใจให้เบิกบานผ่องใส และตัดความตระหนี่ออกจากใจได้อย่างเด็ดขาด แล้วตั้งใจให้ทานด้วยมือของตนเองนั้น หากไม่มีหัวใจเยี่ยงพระบรมโพธิสัตว์แล้ว ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะกระทำได้เลย แต่ทว่าผู้ใดสวມหัวใจพระโพธิสัตว์ที่คิดทำก่อน ไม่ใช่คิดดูก่อน ก็จะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดบุญกุศลอย่างใหญ่หลวง

อานิสงส์ถวายนง

๑๘๐

เป็นทางไหลมาของกระแสนารแห่งบุญอันใสบริสุทธิ์ แล้ว
ผลแห่งบุญนั้นก็จะทำให้สมความปรารถนาในทุกเรื่องได้อย่าง
น่าอัศจรรย์

*เหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยก่อน เมื่อครั้งที่พระลัมมา-
ลัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์ชีพอยู่ ตอนนั้นพระองค์ประทับอยู่ที่
พระเชตวัน อารามที่อนาถบิณฑิกเศรษฐีสร้างถวาย พระบรม-
ศาสดาทรงเปี่ยมไปด้วยพระมหากรุณาอันไม่มีประมาณ
ทุกๆ วันเวลาว่าง พระองค์จะทรงบำเพ็ญพุทธกิจอย่างหนึ่งคือ
การตรวจดูสัตว์โลกทั้งหลาย เพื่อที่จะโปรดผู้มีบุญมีบารมีธรรม
แก่อบคอรที่จะได้บรรลุผลนิพพาน เมื่อตรวจดูแล้ว หาก
เห็นผู้ใดเข้ามาในข่ายพระญาณ พระองค์ก็จะเสด็จไปโปรดด้วย
การแสดงธรรมให้ฟัง แม้ว่าผู้นั้นจะอยู่ไกลสักเพียงใด พระองค์
ก็จะเสด็จไปถึงสถานที่แห่งนั้น นี่คือพระลัมมาลัมพุทธเจ้าของ
เราผู้มีมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ไม่มีศาสดาใดยิ่งกว่า

สมัยนั้น ในกรุงราชคฤห์ หญิงผู้หนึ่งมีครรภ์แก่จนคลอด
อยากจะดื่มน้ำมนงา จึงล้างเมลิตงาแล้วตากแดดไว้ แล้วก็ทำ
ภารกิจประจำวันของตัวเองไป เพื่อรอคอยที่จะนำเมลิตงาที่
ตากแห้งแล้วมาคั้นเอาน้ำมน แต่นางไม่รู้ว่ วันนั้นจะเป็นวัน

อานิสงส์ถวายนง

๑๘๑

สุดท้ายของนางที่จะมีชีวิตอยู่ในโลก กรรมเก่าในอดีตได้ตามมาทันและจะส่งผลในวันนั้น อีกทั้งในภพชาตินี้ก็ไม่ได้สร้างบุญใหม่เพิ่มเติมเลย มัวแต่ยุ่งอยู่กับภารกิจการทำงาน เรื่องครอบครัวไม่มีเวลาทำบุญกุศล ทำให้ใช้ชีวิตอยู่อย่างประมาทโดยไม่รู้ถึงภัยคือมรณะที่กำลังจะมาถึง

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรวจดูโลกในเวลาใกล้รุ่งทอดพระเนตรเห็นหญิงนี้เข้ามาในข่ายพระญาณ ทรงดำริว่า “วันนี้หญิงผู้นี้จะถูกกรรมเก่ามาตัดรอน ทั้งตัวของนางเองก็ไม่ใส่ใจที่จะสร้างบุญใหม่เลย หากนางตายไปก็ต้องไปบังเกิดในมหานรก อย่างกระนั้นเลย แม่นางไม่สามารถจะบรรลุมรรคผลนิพพานได้ในภพชาตินี้เพราะบารมียังไม่เต็มเปี่ยม เราก็จึงทำหนทางไปสู่สวรรค์ให้นาง เอาเถิดวันนี้เราจะไปโปรดนาง แล้วให้นางสร้างบุญ เอาบุญใหญ่ก่อนตาย” ดำริดังนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงครองจีวร เสด็จออกจากพระคันธกุฎี จากกรุงสาวัตถีไปปรากฏที่กรุงราชคฤห์ในทันทีนั่นเอง

เมื่อถึงแล้ว พระองค์ทรงถือบาตรและจีวรเสด็จเที่ยวบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์แล้วเสด็จมาหน้าประตูบ้านของหญิงมีครรภ์นั้น นางไม่รู้ถึงอันตรายแห่งชีวิตของตนเอง เมื่อเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมาประทับยืนอยู่ที่หน้าประตูบ้านก็ตีใจรีบผละจากการทำทำงานของตน ประคองอัญชลีประนมมือ

อานิสงส์ถวายเป็น

๑๘๒

ทำความเคารพพระพุทธรองค์ พลางคิดว่า ‘วันนี้เป็นบุญลาภของเรายิ่งนักที่ได้พบพระผู้มีพระภาคเจ้า เราจะเอาอะไรหนอสร้างบุญกับพระพุทธรองค์’ นางคิดอย่างนี้แล้วก็มองหาสิ่งของไม่เห็นสิ่งอื่น นอกจากเมล็ดงาที่ตนเองตั้งใจจะคั้นเป็นน้ำมันเพื่อรับประทานเอง

ด้วยความคิดที่จะทำบุญทันที ไม่ได้มีความคิดที่จะขอดิคุก่อน นางรีบตะล่อมงาเป็นกอง แล้วกราบนิมนต์พระผู้มีพระภาคว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระองค์โปรดอนุเคราะห์แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอจงทรงรับไทยธรรมของคนยาก เพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่ข้าพระองค์ต่อไปในภายภาคหน้าด้วยเถิด” พระลัมมาลัมมพุทธเจ้าทรงน้อมบาตรเข้าไปรับอาหารของนาง นางดีใจมากเอามือทั้งสองข้างกอบงาแล้วก็ใส่ลงในบาตรของพระพุทธรองค์ จากนั้นก็ถวายเป็นสังฆทาน ครั้นพระพุทธรองค์ทรงรับบาตรแล้ว ก็ตรัสว่า “ขอท่านจงเป็นสุขเถิด” แล้วเสด็จกลับไป

หลังจากนั้นนางเกิดความปิติที่ได้สร้างบุญกับพระพุทธรองค์มาก แม้จะทำภารกิจการงานทั้งวันก็ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแม้แต่นิดเดียว หัวใจแช่มชื่นเบิกบานด้วยกระแสน้ำแห่งบุญที่บังเกิดขึ้น ใครก็ตามที่ได้สร้างบุญด้วยหัวใจที่เบิกบานผ่องใส ตัดความตระหนี่ออกจากใจได้อย่างเด็ดขาด ทำความรู้สึกได้ว่า แม้จะเป็นอาหารมือสุดท้ายแล้วก็ตาม ก็ขอเอาบุญก่อน

อานิสงส์ถวายเป็น

๑๘๓

ทอธารแห่งบุญใสๆ ที่ไม่มีประมาณจะเกิดขึ้นหล่อเลี้ยงใจ เหมือนกระแสบุญที่เกิดกับท่านบดินทร์ท่านนี้ ยิ่งเมื่อใจอยู่ในบุญ ระลึกถึงบุญอยู่อย่างนี้ บุญก็จะยิ่งทับทวีเพิ่มมากขึ้นไปเรื่อยๆ

คืนนั้น นางได้ป่วยเป็นโรคปัจจุบันทันด่วน และสิ้นใจทันที แต่ด้วยอานุภาพบุญที่ได้ถวายทาน สร้างบุญก่อนตาย จึงส่งผลให้นางได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ในวิมานทองที่กว้างใหญ่ ถึง ๑๒ โยชน์ วิมานของนางสว่างไสวมาก มีสีสังฆดงามอลังการ แสงแห่งวิมานได้เปล่งประกายไปทั่วทุกทิศ เป็นแสงนวลที่เย็นตาเย็นใจ ทิพยสมบัติของนางที่บังเกิดขึ้นก็ล้วนแต่สำเร็จ ด้วยทองและรัตนอันเป็นทิพย์ แม้แต่รัศมีที่ออกจากเรือนร่าง ก็เป็นรัศมีสีทองที่สวยงามมาก

พระมหาโมคคัลลานะ จาริกไปพบวิมานทองของนาง และรัศมีกายที่สว่างไสว ท่านจึงถามขึ้นว่า “ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะที่งดงามยิ่งนัก มีแสงสว่างไปทั่วทุกทิศเหมือน ดาวประกายพรึก รุ่งเรืองเกินกว่าเทวดาทั้งหลาย ท่านได้สร้าง บุญพิเศษอะไรไว้หนอ รัศมีของท่านจึงสุกใสดังทองคำ ทั่วทุกทิศ ก็สว่างไสวด้วยรัศมีที่ออกจากร่างกายของท่าน”

เทพธิดาได้เล่าประวัติการสร้างบารมีของตนเองว่า “สมัยที่ดิฉันได้เกิดเป็นมนุษย์นั้นได้ถวายแก่พระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยผลบุญที่ดิฉันได้กระทำแม้เพียงน้อยนิดนั้น ส่งผลให้ดิฉันได้

อานิสงส์ถวายงา

๑๘๔

ทิพยสมบัติอันน่าอัศจรรย์” พระเถระฟังถ้อยคำของเทพธิดาแล้วก็นำเรื่องราวการสร้างความดีของเทพธิดามากกราบบังคมทูลแก่พระศาสดา พระพุทธองค์ก็ตรัสถึงผลบุญว่า “บุญนี้มีผลอันน่าอัศจรรย์อย่างนี้แหละ” แล้วทรงแสดงธรรม ทำให้พุทธบริษัททั้งปวงต่างตระหนักในการสร้างบุญยิ่งๆ ขึ้นไป

เราจะเห็นว่า วิมานทองคอยรองรับผู้ที่ทำบุญเอาไว้อย่างดีแล้ว โดยเฉพาะการทำบุญที่ถูกทักษิณยบุคคล ย่อมได้บุญสุดที่จะนับจะประมาณได้ การที่เราประมาทในการใช้ชีวิตนั้น เป็นสิ่งที่ไม่สมควรเลย เพราะเราไม่รู้ว่า มรณภัยจะมาถึงตัวเราเมื่อไหร่ เหมือนหญิงท่านนี้ ซึ่งหากไม่ได้พระศาสดา นางก็คงไม่มีที่พึ่ง

พวกเราทั้งหลายควรจะตอกย้ำกับตัวเองบ่อยๆ ว่า เราจะต้องสร้างบุญทุกๆ วัน ไม่ให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว ปัจจุบันนี้เรามีความเป็นอยู่ที่ไม่อดอยากยากเข็ญถึงเพียงนั้น ก็ให้หมั่นทำบุญตักบาตรทุกเช้า หมั่นสมาทานศีลและนั่งสมาธิกันเป็นประจำ ต้องเอาบุญกันให้เต็มที่ อย่าได้ประมาท เกิดมาแล้วต้องทำความดีจนคุ้ม เหมือนหมู่ภุมรที่คุ้มกับละอองเกสร เมื่อละโลกแล้วเราจะได้มีสุคติเป็นที่ไปกันทุกคน

